

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΛΕΟΝ SECHE

..... ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΡΟΛΟΪ ....

Είδα πολλά εκκεμητά ρολόγια στα περικόρα της Νάντης, μα σαν τὸ ρολοὶ τοῦ μπάριμα Φρανσετό ποτέ μου δὲν εἶδα. Ἦταν κλεισμένο μέσα σὲ μιὰ θήκη ἀπὸ καρυδιά κι' ἔμοιαζε σὺν μονόφθαλμος κί- κλωπας.

Ρολοὶ περίφημο, μα ἀλλοίμονο, δὲν ἐδοῦλενε καλά.

— Φταίνε ἢ σφαίρες, μὲ εἶπε ὁ μπάριμα Φρανσετό, ποῦ τοῦ χά- λασαν τὴ μηχανὴ στὴν Ἐπαναστασί.

— Μπα, εἶνε τόσο παλιό; τὸν ρώτησα ἐγώ.

Τότε ὁ μπάριμα Φρανσετό, χωρὶς νὰ περιμένη ἄλλη ἐρώτησί μου, ἔβγαλε τὴν πίπα του, τὴν ἄναψε κι' ἄρχισε νὰ διηγείται τὰ ἔξη:

— Πρέπει νὰ σὰς πῶ ὅτι τὸ ρολοὶ αὐτὸ κι' ἐγὼ ἔχομε τὴν ἴδια ἡλικία. Ὁ πατέρας μου τὸ ἔκανε δῶρο στὴ μητέρα μου τὴν ἡμέρα τῆς βαπτιστέως μου. Ἦταν καλὸς ἄνθρωπος ὁ μακαρίτης. Κάθε φορὰ ποῦ ἡ μητέρα μου τοῦ χάριζε ἕνα παιδί, αὐτὸς πλούτιζε τὸ νοικοκυριὸ μας κι' ἕνα κεινοσόριο ἔπιπλο. Αὐτὸ συνέβη δώδεκα φορὲς στὴ σειρά.

Ἡ ἱστορία ποῦ θὰ σοῦ διηγηθῶ ἔγινε στὰ 1793. Ἦμουν τότε ἔντεκα χρόνων, μα θυμάμαι τὰ πράγματα σὺν νάγιναν χιτς... Δὲν ἐμ- λοῦσαν τότε γιὰ τίποτε ἄλλο παρὰ γιὰ τοὺς ἐπαναστάτες καὶ τοὺς βα- σιλικούς. Δὲν ὑπῆρχε περὶ νουμὶ οὔτε κρέας. Πολλὸς κόπος πῆθαινε ἀπὸ τὴν πείνα. Ἡ μητέρα μου ἤθελε νὰ φύγομε ἀπὸ τὴν πόλι καὶ νὰ πάμε σὲ κανένα χωριό, γλυτόνονος ἔτσι ἀπ' ὄλους τοὺς κινδύνους, μα ὁ πατέρας μου ποῦ ἦταν πατριώτης δὲν τὸ δεχόταν.

Ἐνα πρωῖνὸ τοῦ Δεκεμβρίου εὐάθαιμε ὅτι οἱ βασιλικοὶ εἶχαν φτά- σει στὴν πόλι. Βγήκα στὴν πόρτα γιὰ νὰ τοὺς ἴδω, μα μόλις τοὺς εἶ- δα, ἡ θέα τους μὲ ἔκανε τόσο τρομερὴ ἐντύπωση, κουρελλιασμένοι καὶ ἑυπόλητοι καθὼς ἦσαν, ὅστε ξαναγύρισα μέσα τρομαγμένος.

Ἐξάρνα, μιὰ γυναίκα νέα, με ἀριστοκρατικὸ προσοπάκι, χιτῆσε τὴν πόρτα μας. Ἡ μητέρα μου ἔτρεξε ἀμέσως καὶ τῆς ἄνοιξε.

— Σῶστε μου τὴ ζωὴ, καλὴ μου γυναίκα! εἶπε στὴ μητέρα μου. Οἱ δημοκρατικοὶ μηχαν μῶσ' στὴν πόλι, κνηγώντας τοὺς βασιλικούς καὶ ἄν με πιάσουν θὰ με σκοτώσουν...

Πράγματι, ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Οἱ βασιλικοὶ τοὺς ὁποίους εἶδα πρὸ ὀλίγου εἶχαν ἐξαφανιστέ κι' οἱ δρόμοι εἶχαν γεμίσει ἀπὸ ἐπαναστάτες καὶ στρατιώτες.

— Τί λές, κυρά μου; εἶπε ὁ πατέρας μου στὴν ἄγνωστη κυρία. Θέ- λεις νὰ βάλῃς φωτιά στὸ σπίτι μου; Φύγε τὸ γρηγορότερο ἀπὸ δω.

Μὰ ἡ μητέρα μου μπῆκε στὴ μέ- ση, τὸν ἰκέτενε, ἄρχισε νὰ κλαίῃ κι' ἔκανε τόσα, ὅστε τὸ τέλος ὁ πατέρας μου μαλάκωσε...

Μὰ ποῦ νὰ κρύβαινε τὴ δυστυχι- σμένη αὐτὴ γυναίκα; Ἐνὸ ὁ πατέ- ρας μου ἔφαχνε νὰ βρῆ τὸν ἀσφα- λέστερο κρηφάνα, ἡ μαρκησία — γιὰ τὴν ἄγνωστη ἦταν πραγματικὰ μαρκησία — εἶπε δείχνοντάς μας ἕνα μίτσο χαρτιά:

— Δὲν με νοιάζει γιὰ τὴ ζωὴ μου, ὅσο θέλω νὰ σώσω αὐτὰ τὰ χαρτιά.

Ἡ μητέρα μου τὰ πῆρε ἀμέσως ἀπ' τὰ χεῖρα τῆς καὶ τῶκρησε μέ- σα σὸ στρώμα τοῦ κρεββατιοῦ τῆς.

Ἦταν καρὸς, γιὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούσαμε χιτῆσιματα δριπών στὴν πόρτα καὶ φωνές:

— Ἄνοιχτε, πολῖτες!

Ἦσαν οἱ δημοκρατικοὶ, οἱ ὁποῖοι ἔφαχναν τὰ σπίτια γιὰ νὰ δοῦν μήπως ἦσαν κρημμένοι πουθενὰ βασιλόφρονες.

Ὁ πατέρας μου, διαπιστώνοντας τὸν κίνδυνο ποῦ διέτρεχε ἡ μαρ- κησία, ὅσο κι' ἐμεῖς, ἄνοιξε τὴ θήκη τοῦ ἐκκεμητοῦ καὶ, σπρώχνον- τὰς τὴν μέσα σ' αὐτό, τὴν ἔκλεισε λέγοντάς τῆς:

— Μὴν κνηθῆτε καθόλου!..

Ἐπειτα ἔτρεξε στὴν πόρτα καὶ τὴν ἄνοιξε. Ἐνας ὄμιλος στρα- τιωτῶν μπῆκε ἀμέσως μέσα, οὐρλιάζοντας καὶ ποροβολώντας στὸν ἀέρα. Ἡ περισσότερες ἀπὸ τῆς σφαίρες χιτῆσαν τὸ ρολοὶ κι' ἀπὸ τὸ- τε χάλασε καὶ δὲν μπορεῖ νὰ δουλέψῃ κανονικά...

Φαντάζεστε ὅμως τὸν τρόμο τῆς δυστυχισμένης κυρίας, ἡ ὁποία βρισκόταν κλεισμένη μέσα σ' αὐτό.

Ὁ πατέρας μου ἐν τούτοις δὲν ἔφαχε τὴν ψυχραιμία του. Βλέ- ποντάς τοὺς στρατιώτες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πλημμυρίσει τὸ σπίτι, ξε- κρέμασε τὸ καπέλλο του με τὴν τριχρωμὴ κογκάρδα καὶ, σαλευον- τὰς τὸ στὸ χεῖρι του, φώναξε:

— Ζήτω ἡ Δημοκρατία!

— Πολὺ ἀργά, πολῖτα! τοῦ ἀπάντησε ἕνας ἀξιωματικός. Γιὰ τὸν δὲν μὰς ἄνοιξε ἀμέσως; Σίγουρα κρύβεις ἐδῶ μέσα κανέναν προ- δότη βασιλικό...

Ὁ πατέρας μου τὸν κῆτιζε στὰ μάτια καὶ, σταυρόνοντας τὰ χεῖρα του με περηφάνεια, ἀπάντησε:

— Εἶμαι πρὸ δημοκρατικός κι' ἀπὸ σένα τὸν ἴδιο!

Τὰ λόγια του αὐτὰ ἔφεραν ἀμέσως τὸ ἀποτέλεμά τους. Ὁ ἀ- ξιωματικός μαλάκωσε. Κι' ἀφοῦ καθισόχαισε τὴν μητέρα μου, ἡ ὁ- ποία βρισκόταν σοριασμένη σὲ μιὰ γωνία, σφιγγοντάς με στὴν ἀγ- καλιά τῆς, εἶπε στὸν πατέρα μου:

— Ἀφοῦ λοιπόν, πολῖτα, εἶσαι τόσο λαμπρός πατριώτης, θὰ μποροῦσες νὰ μὰς δείξῃς ἕνα σπίτι γιὰ νὰ περάσῃ ὁ στρατηγός μας τὴ νύχτα του.

— Στὸ δικό μου, ἂν θέλεις... Ἡ γυναίκα μου κι' ἐγὼ θὰ τοῦ παραχωρήσομε μ' εὐχαρίστησι τὸ κρεββάτι μας... Δὲν εἶν' ἔτσι, γυναίκα;

Δὲν ἦταν βέβαια αὐτὴ ἡ γνώμη τῆς μητέρας μου, ἡ ὁποία σὺλ- λογιζόταν τὸ στενόχωρη θέα τῆς μαρκησίας μέσα στὴ θήκη τοῦ ρο- λοιοῦ, μα ἀόφνηγε νὰ φέρῃ καμ- μιὰ ἀντίρρηση στὸν πατέρα μου.

— Λοιπόν, σύμφωνοι, εἶπε ὁ ἀ- ξιωματικός. Πᾶν νὰ εἰδοποιήσω τὸν στρατηγὸ καὶ, ἕνα τέταρτο τῆς ὄρας, θὰ εἶμαστε ἐδῶ. Ἀλήθεια, ἡ πολῖτις γυναίκα σου δὲν θὰ μπο- ροῦσε νὰ μὰς φτιάξῃ μιὰ καλὴ σούπα...

— Δὲν ἔχομε παρὰ λάχανα.

— Καλά... Θὰ σὰς φέρε λαρδί καὶ θὰ οἰκονομηθοῦμε... Ὅσο γιὰ σὰς — ἐπρόθεσε ἀπειθυνομένος στοὺς στρατιώτες — γυρίστε σὸ λόχο σας... Ἐνας ἀπὸ σὰς φταίνε γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ νοικοκυρά...

Πῶς θὰ βγάξομε τώρα τὴ μαρ- κησία ἀπ' τὸ ρολοὶ, μπροστὰ πρὸ στρατιώτῃ ἔκεινο; Ἄν ἐμφανιζό- ταν μέσα στὸ σπίτι, τὸ ἀριστοκρα- τικὸ τῆς ὕψος καὶ τὰ ξεσοισμένα τῆς ρούχα, θὰ τὴν πρὸδίδαν... Σὲ μιὰ στιγμὴ, ὁ πατέρας μου παρακά-

— Εἶμαι πρὸ δημοκρατικός κι' ἀπὸ σένα τὸν ἴδιο!
φώναξε ὁ πατέρας μου...

λεσε τὸ στρατιώτη νὰ πάη νὰ φέρη νερό γιὰ τὴ σούπα τοῦ στρατηγοῦ ἀπέσω. Ἐπιωφελομένως λοιπὸν τῆς ευκαιρίας, ἀνοίξε τὸ ρολοὶ καὶ εἶπε στὴ μαρκησία:

— Μὴν κινηθῆτε καθόλου, κυρία μου, γιὰτὶ ἀλλοίως ὄλοι εἶμασθε χαμένοι... Καθὼς θ' ἀκούσατε, θὰ φιλοξενήσουμε ἐδῶ τὸ στρατηγὸ... Ὅταν θὰ φάη, θὰ στρώσουμε στὸ πάτωμα γιὰ νὰ τοῦ παραχωρήσουμε τὸ δικό μας κρεβάτι... Τότε θὰ σὰς ἀνοίξω σιγά-σιγά καὶ θάρηθτε νὰ πλαγιόσατε κοντὰ μας. Αὐθριὸ πάλι θὰ ἴδουμε τί θὰ κάνουμε... Ὅσο γιὰ τὴν τροφή σας, θὰ σὰς τὴ δίνω ἀπ' τὸ τζάμι τοῦ ρολογιατοῦ, τὸ ὁποῖο γιὰ μεγαλειότερη εὐκολία θὰ σπάσω...

Κι' ἀμέσως μὲ μιὰ γροθιά ἔσπασε τὸ τζάμι. Συγχρόνως ἡ μητέρα μου ἔδωσε στὴ μαρκησία ἑτα σκαμνάκι γιὰ νὰ καθῆται ὅπως μπορούσε μέσα στὸ ρολοὶ καὶ κατόπιν τὸ ξανάκλεισε.

Ἐπειτα ἀπὸ πέντε λεπτά, ὁ στρατηγὸς μπῆκε μέσα στὸ σπίτι, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν ἀκολουθία του...

— Καλησπέρα, πολίτα, εἶπε προχωρώντας πρὸς τὸν πατέρα μου. Ἄν δὲν γνωρίζεις τὸν πολίτη στρατηγὸ Βεστερμάν, σοῦ παρουσιάσωμαι μόνος μου...

— Ὁ Βεστερμάν! Ὁ τρώμος τῶν βασιλοφρόνων! ἔκανε ὁ πατέρας μου. Τί τιμὴ γιὰ μένα ποῦ σὰς δεῖχομαι στὸ σπίτι μου...

— Ἄσε τώρα, φίλε μου, τὰ κομπλιμέντα, καὶ δώσε μου νὰ φάω, γιὰτὶ πεθαίνω τῆς πείνας...

Κουβεντιάζοντας ὁ στρατηγὸς, ἄρχισε νὰ κἀνὴ τὸ γῆρο τοῦ δωματίου. Ζήτησε ἀγγώνην ἀπὸ τὴ μητέρα μου γιὰ τὸν κόπο στὸν ὁποῖο τὴν ἔβαζε, μὲ πῆρε στὰ χέρια του καὶ μὲ σήκωσε ὡς τὸ ταβάνι κι' ἔπειτα κἀθηκε μπροστὰ στὸ τζάμι, ὅπου ἔβγαλε τὶς μπότες του κι' ἄρχισε νὰ σκαλίξῃ τὴ φωτιά...

Δὲν ἔχανα καμιά ἀπὸ τὶς κινήσεις του. Ἦταν ἕνας ἄντρας ψηλός, εὐφροστος, καλοκαίωμένος...

Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ φαγητοῦ, εἶχε μιὰ διαβολεμένη εὐθυμία καὶ κομπλιμεντάρειε τὴ μητέρα μου γιὰ τὸ ὄραίο τῆς φαγητὸ καὶ γιὰ μένα. Σὲ μιὰ στιγμή, ζήτησε τὸ ρολοὶ του καὶ, κατόπιν, κοιτάζοντας τὸ ἐκκρεμές, ρώτησε τὸν πατέρα μου:

— Μὰ δὲν πᾶει καλὰ τὸ ρολοὶ σας;

— Ναι, ἀπὸ σήμερα τὸ πρωὶ χάλασε...

— Μπᾶ, ἔκανε ὁ στρατηγὸς, πρέπει νὰ τὸ κορντίσης, γιὰτὶ τὸ πρωὶ πρέπει νὰ ξυπνήσω στὶς ἔξη καὶ δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸ δικό μου ρολοὶ...

Ἡ μητέρα μου ἔγινε ἀμέσως χλωμὴ ὡς πεθαμένη καὶ ὁ πατέρας μου, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ του, σηκώθηκε.

— Ἀκούστε, στρατηγέ μου, εἶπε. Σὰς συμβουλεύω νὰ μὴν ἔχετε ἐμπιστοσύνη καὶ στὸ δικό μου ρολοὶ... Γιὰ νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω, μπορῶ νὰ δανεισθῶ ἕνα ρολοὶ ἀπὸ τὸ γείτονά μου τὸ ρολογαῖ... Ἐπειτα, ἐγὼ σηκώνομαι κάθε πρωὶ στὶς πέντε... Ἄναλαμπάνω λοιπὸν ὑπευθύνως νὰ σὰς ξυπνήσω...

Ὁ πατέρας μου δὲν εἶχε ἀκόμα τελειώσει, ὅταν ἔξαφνα ἀκούστηκαν δυὸ-τρὶα βηξίματα τῆς μαρκησίας μέσ' ἀπ' τὸ ρολοὶ. Ἄπ' τὸ κρῶσι κι' ἀπ' τὸ φόβο εἶχε στεγνώσει, φαίνεται, ὁ λαμῶς τῆς...

— Εἴμαστε χαμένοι! σκέφτηκε ὁ πατέρας μου... Καὶ γιὰ νὰ σκεπάσῃ τὸν βῆχα τῆς μαρκησίας, ἄρχισε νὰ βῆχῃ κι' αὐτός... Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ἡ μητέρα μου... Ὅλοι ἔβηχαν τώρα...

— Τὶ πάθατε; ἔκανε ὁ στρατηγὸς. Ἡ σούπα σὰς κἀθηκε στὸ λαίμο. Πιῆτε λίγο νερό, γιὰ τὸ Θεό.

— Μὴ δίνετε σημασία, στρατηγέ μου, ἀπάντησε ὁ πατέρας μου. Κάθε φορὰ ποὺ τρώω σούπα μὲ λαοδί, μὰς πᾶνει βῆχας...

— Ἄστε τα!... Ἄστε τα αὐτὰ!... Ἐλάτε νὰ ποῖμε λίγο νὰ σὰς περάσῃ ὁ βῆχας.

Κι' ἀμέσως γέμισε τὰ ποτήρια κι' εἶπε:

— Στὴν ὑγεία σας, φίλοι!...

— Στὴν ὑγεία σας, στρατηγέ μου!...

Μὰ ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἡ μαρκησία ἄρχισε νὰ βῆχῃ πάλι ἀπ' τὸ ρολοὶ...

— Μὰ τὴν πίστι μου, ἔκανε ὁ στρατηγὸς κοιτάζοντας, κάτι εἶν' ἐκεῖ μέσα... Μοῦ κρύβεις κάτι, πολίτα...

— Ἄστετεσθε, στρατηγέ μου...

— Δὲν ἀστετεύομαι καθόλου... Ἀνοίχτε αὐτὸ τὸ ρολοὶ...

Ὁ πατέρας μου, σατισμένος, ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται καὶ νὰ λὴ διάφορες ἀνοησίες, ὅταν ἡ μητέρα μου μὲ τὴν ἐτοιμότητα τῶν γυναικῶν, σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι τῆς καὶ φώναξε:

— Μὰ ἀνοίξε λοιπὸν, ἡλίθιε, ἀφοῦ σὲ διατάζει ὁ στρατηγὸς.

— Μπράβο, πολίτις, μπράβο! εἶπε ὁ στρατηγὸς. Ἐσοῦ μίλησες καλὰ...

Ὁ πατέρας μου ἔγινε κατακόκκινος κι' ἀπειλήσε τὴ μητέρα μου μὲ τὴ γροθιά του. Ὁ στρατηγὸς πῆρε τότε τὸ μέρος τῆς μητέρας μου, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ κλαίη.

Τὰ πράγματα εἶχαν πάει ἄ-

σχημο δρόμο, ὅταν ἔξαφνα ἀκούστηκαν χτυπήματα στὴν πόρτα.

Σὲ λίγο ἕνας ἀξιωματικὸς μπῆκε μέσα τρομαγμένος.

— Στρατηγέ μου, εἶπε τὸ Βεστερμάν, ὁ στρατηγὸς Μαρσὸ σὰς παρακαλεῖ νὰ πάτε νὰ τὸν συναντήσετε ἀμέσως. Οἱ βασιλικοὶ κυριεύσαν τὸ σταθμὸ τοῦ Νταβραί, ἔσφαξαν τὴ φρουρά του κι' ὑπάρχει φόβος νὰ μὰς ἐπιτεθοῦν ἀπὸψε.

— Διάβολε! μούγκρισε ὁ στρατηγὸς. Δὲν θὰ ξεπερδέφουμε ποτὲ μ' αὐτοὺς τοὺς ληστές... Δώστε μου τὶς μπότες μου καὶ τὰ ὄπλα μου...

Ἡ διαταγὴ του ἐξετελέσθη ἀμέσως. Ὁ στρατηγὸς βῆκε ἔξω μὲ τὸν ἀξιωματικὸ, ἀφίνοντας ἕνα σκοπὸ στὴν πόρτα, γιὰτὶ εἶπε πὼς θὰ ξαναγύριζε νὰ κοιμηθῇ τὴ νύχτα...

Ὁ πατέρας μου ἔτρεξε ἀμέσως στὸ ρολοὶ. Ἡ μαρκησία βρισκόταν μέσα παγωμένη, μισοπεθαμένη, βῆχοντας διαβολεμένα.

— Ἀνεβῆτε γρήγορα στὴ σοφίτα, κυρία, τῆς εἶπε. Σὲ λίγο θὰ σὰς φέρουμε νὰ φάτε καὶ νὰ σκεπασθῆτε...

Συγχρόνως ἡ μητέρα μου ἔβγαλε τὸ μάλινο σάλι τῆς καὶ τῆς τὸ ἔρριξε στὸς ὄμους.

— Φτωχοὶ μου ἀνθρώποι! ψιθύρισε ἡ μαρκησία. Τὶ κακὸ σὰς ἔκανα... Ἄν τὸ ἤξερα...

— Ἄς μὴ μιλοῦμε γι' αὐτὸ, κυρία! τὴ διέκοψε ὁ πατέρας μου. Προσπαθήστε μόνο νὰ μὴν ξαναβῆξετε...

Μόλις ἡ μαρκησία ἀνέθηκε στὴ σοφίτα, ἔφτασε ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ στρατηγοῦ, ὁ ὁποῖος μπῆκε μέσα χωρὶς νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα.

Ἐρχόταν νὰ πάρῃ τὸ μανδύα τοῦ στρατηγοῦ καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα μου ὅτι ὁ Βεστερμάν δὲν θὰ κοιμόταν στὸ σπίτι μας, γιὰτὶ θὰ ξενιτοῦσε ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ του γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τὸν βασιλοφρόνων, οἱ ὁποῖοι προχωροῦσαν...

— Τί τύχη! φώναξε ἡ μητέρα μου μόλις ἔφηνε ὁ ἀξιωματικὸς, πέφτοντας γονατιστή.

— Καὶ τί τρώω μὰς ἔδωσες μὲ τὴ μαρκησία σου! τῆς ἀπάντησε ὁ πατέρας μου.

Τότε κλειδώσαμε τὴν πόρτα, κατεβάσαμε τὴ φτωχὴ μαρκησία ἀπ' τὴ σοφίτα, τῆς δώσαμε νὰ φάη καὶ, ὅταν συνῆλθε κάπως, τῆς στρώσαμε νὰ κοιμηθῇ...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ σηκώθηκε μὲ τὰ χαράματα, φίλησε τὸν πατέρα μου καὶ τὴ μητέρα μου κι' ἔφυγε, ἀφίνοντας στὸ τζάμι ἕνα πορτοφόλι μὲ χίλια φράγκα χρυσὰ. Ἐσχάσε μόνο νὰ μὰς πῆ τὸνομὴ τῆς, μὰ ὁ πατέρας μου δὲν ἄργησε

νὰ μάθῃ ὅτι εἶχε κλεῖσει μέσ' στὸ ρολοὶ τὴ μαρκησία ντὲ λά Ροσζακλιέν...

LEON SECHE

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΕΝΑΣ ΙΠΠΟΤΙΚΟΣ ΜΟΝΑΡΧΗΣ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Πορτογαλίας Σεβαστιανός, καθὼς ἔκανε ἕνα πρωὶ τὸν περιπατὸ του, συνάντησε μιὰ γυναίκα, ἡ ὁποία τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ἰκέτευσε νὰ δώσῃ χάρι στὸ σῆνυγὸ τῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε καταδικαστῆ σὲ ἰσθμία δεσμά.

— Καλὰ, θὰ σκεπτῶ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀπάντησε ἥσυχος ὁ βασιλεὺς κι' ἐτοιμάστηκε νὰ συνεχίσῃ τὸν περιπατὸ του.

— Δὲν ὑπάρχει καιρὸς γιὰ σκέψεις! παρατήρησε μὲ θάρρος ἡ φτωχὴ γυναίκα. Σὰς παρακαλῶ νὰ λάβετε ἄπ' ὄψε σὺν ὅτι εἶμαι νέα, φτωχὴ κι' ἀπροστάτευτη καὶ πὼς ὅσο βρισκόμαι χωρὶς τὸν ἄντρα μου, ἡ τιμὴ μου κινδυνεύει.

Ὁ βασιλεὺς, ἀκούγοντας τὰ τελευταῖα τῆς λόγια, ζήτησε ἀμέσως ἀπὸ τοὺς ἀκολουθοῦντες του χαρτὶ, μελάνια καὶ πένα. Καὶ ὅταν ἐκείνιοι τοῦ παρατήρησαν ὅτι μπορούσε νὰ συντάξῃ τὸ σχετικὸ ἔγγραφο ἅμα θὰ γύριζε στὸ πάλαι, ὁ μεγαλόφυγος μονάρχης τοὺς ἀποστόμωσε λέγοντάς τους:

— Ὅχι! Ὅταν κινδυνεύει ἡ τιμὴ μιᾶς γυναίκας, δὲν ὑπάρχει καιρὸς γιὰ χάσιμο.

Καὶ ἀκοιμπώντας σ' ἕνα πεζούλι, ἔγραψε καὶ υπέγραψε τὴ διαταγὴ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ καταδίκου.

Ἐπειτα ἐξακολούθησε ἥσυχος τὸν περιπατὸ του.

— Οἱ βασιλικοὶ κυριεύσαν τὸν σταθμὸ τοῦ Νταβραί κι' ἔσφαξαν τὴ φρουρά!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

ΜΙΑ ΞΕΚΑΡΑΙΣΤΙΚΗ ΑΠΟΚΡΗΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Τοῦ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.